

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — Ο Τσάρος Νικόλαος Β', κατόπιν προτροπής των μεγάλων δούκων, έχει απομακρύνει τον περίφημο Ρασπούτιν από τ' ανάκτορα, μολοντί η σύζυγός του 'Αλεξάνδρα αισθάνεται πραγματική λατρεία για τον αστανικό καλόγηρο. Μιά νύχτα, ο Νικόλαος βρήκε κάτω απ' τ' μαξιλάρι του ένα σημείωμα που έγραφε: «Η τόν Ρασπούτιν ή τόν θ' άν τ' ο!»...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ο Τσάρος ειπε τα λόγια αυτά πολύ γρήγορα, σαν να φοβόταν μήπως θα του έλειπε ως το τέλος το θάρρος να διατυπώσει την κατηγορία του.

— Τι θέλεις να πής; φώναξε η 'Αλεξάνδρα. Κι' ανασηκώθηκε δολοκλήρη στο κρεβάτι της. Ο όμως της ήταν γυνίος κι' ο Τσάρος, καθώς τον ειλε, κοκκίνισε...

Ήταν δειλός κατά βάθος, σαν παιδί... Αυτή η γυναίκα τον έκανε πάντοτε θι ήθελε, ακόμα και τώρα που δεν τον αγαπούσε...

Ο Νικόλαος Β' δεν είχε καβόλου θέληση. Δεν είχε παρά καλές προθέσεις και τιμωρία... Μέσα στην άβουλία του, είχε ζητήσει κάποιον γέρο που για στήριγμα και τότε του είχαν παρουσιάσει αυτό τον μάγο τον Ρασπούτιν... Μά, έλειπ' από λίγες βδομάδες αναγκάστηκε να τον απομακρύνη απ' τ' παλάτι του, γιατί οι μεγάλοι δούκες, οι θείοι του, κι' όλη σχεδόν η οικογένειά του, τον είδοποισαν ότι θα δέκατταν κάθε σχέση τους με την Αύλη... Τότε μάλιστα οι μεγάλοι δούκες του απέκλιαν τον περιεργα πράγματα και του μίλησαν για τα όργια, τα όποια ώργάνωνε ο Ρασπούτιν και στα όποια πήγαιναν ή μεγάλες κυρίες της Αύλης... Του έδωσαν μάλιστα με τρόπο να καταλάβη ότι η Τσαρίνα δεν ήταν έντελώς ξένη προς αυτά...

Αυτό, βέβαια, δεν τ'ό πιστέψε... Ωστόσο απομακρυνε τον Ρασπούτιν...

Μά από τότε ο Νικόλαος Β' δεν ειφίσκε πια ήσυχία... Δεν ήξερε αν είχε κάνει καλά ή όχι να τον απομακρύνη, και αυτό τον έβασάνιζε και τον τυραννούσε...

Του κάκου είχε παρακαλέσει τις άγιες εικόνες να τον βοηθήσουν, του κάκου τις είχε ίκετείσει να του υποδείξουν τι έπραπε να κάνει. Αντί άλλης απαντήσεως, δεν είχε βρει παρά τη σημείωση με τα λόγια: «Η τόν Νόβι ή τόν θάνατο».

Στην ερώτηση της συζύγου του, δεν ήξερε τώρα τι ν' απαντήση... Μετανοούσε τώρα γιατί την είχε κατηγορήσει έτσι απ' ευθείας και προσπάθησε να εξηγηθή.

— Σκέφτηκα, ειλε, ότι το σημείωμα αυτό δεν μπορούσε να προέρχεται παρά μόνο απ' τ' προσωπικό σας...

— Όχι! Όχι! Δεν θ' άνησυχούσε ποτέ για ένα τόσο άσημαντο πράγμα... Όχι!... Νόμισες ότι το σημείωμα αυτό προέρχεται από πιδ ψηλά...

— Πιδανόν!... Έκανε ο Τσάρος. Η Ναντίτζα Μιχαελόβνα, ή μητέρα του μεγάλου δούκος Ίβάν, εινε ικανή για τα πάντα, προκειμένου για τον Ρασπούτιν της.

— Θ' άφήσης λοιπόν ήσυχη τη μεγάλη δούκισσα;...

— Μπορεί να τ'ό έκανε ή Βυρονζέφ...

— Ξέρω πώς τη μισείτε τη Βυρονζέφ, απάντησε η Τσαρίνα, μά ξερω πώς εινε άνικανη να κάνει μια τόσο ταπεινή πράξη!... Όποιος όμως κι' αν εινε ο δράστης, έχω νομίζω ότι τ'ό έκανε αυτό μόνο και μόνο για να σας θυμίση ότι έξορίσατε από δω έναν άνθρωπο που προσευχόταν νύχτα και μέρα για σας... Και όμως, φερθήκατε σ' αυτό τον άνθρωπο, σαν να ήταν ο χειρότερος έχθρος σας...

Ο Νικόλαος δεν απάντησε τίποτε κι' έμεινε με τ' κεφάλι σκυφτό...

— Άκουσε, ειλε σέ λίγο, πιδ όμλιον ειδα τον θείο μου και μού ειπε ότι σέ όλη την πόλη και στις ξένες φαροκίες δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να μιούν για τ'α σκάνδαλα του Ρασπούτιν...

— Τι σκάνδαλα;...

— Αν θέλετε να τ'α μάθετε, ρωτήστε τη μεγάλη δούκισσα Μιχαε-

λόβνα... Συμβαίνουν τρομερά πράγματα στο μεγάλο της στην Πετρούπολη... Πράγματα φοιχτά, βδελυρά...

— Τα άγνωστοι, έκανε η Τσαρίνα.

— Είμαι εύτυχης που τ' άγνωείτε, απάντησε ο Τσάρος, γιατί αν μ'ά θ'αινα ποτέ...

— Τι;

— Τίποτε... Τίποτε... "Άς μη μιλούμε πια για αυτές τις φοιχαλεότητες! φώναξε ο Νικόλαος και σηκώθηκε... Μ' αυτή την ιδέα, γίνομαι σαν τρελός!... Ο Θεός να σας προστατεύη... Συγγνώμη που σας άνησυχισα...

Και διευθύνθηκε βιαστικά προς την πόρτα.

— Να σέ ποιά κατάστασι σας έφερε η συνουμία με τον θείο σας, ειτε η Τσαρίνα.

— Όχι! Όχι! στέναξε ο Τσάρος! Φταίει αυτό το χαρτί! «Η τόν Νόβι ή τόν θάνατο!»... Σέ μένα, σέ μένα;... Στην Τσαρίνα!...

Μά η Τσαρίνα τον σταμάτησε με τη γλυκειά φωνή της:

— Και αν αυτό έβει να πής: «Η τόν θάνατο της ψυχής σας!», Νικολούσκα; Αν αυτό ήταν μια προειδοποίησις των άγιων εικόνων; Μήπως δεν έχουν γίνει πολλά θάνατα τον τελευταίο καιρό;

— Ναι, ο Ρασπούτιν εινε παράδοξος άνθρωπος.

— Είλε ο άνθρωπος του Θεού, Νικι! Είλε ο νέος Χριστός!...

Ο Νικόλαος αναστέναξε και βγήκε απ' τ' δωμάτιο του... Όταν έφτασε στο διαμέρισμά του, γονάτισε μπρος στις εικόνες και άρχισε να προσεύχεται.

Όταν σηκώθηκε, έσφιξε μέσ' στα χέρια του τ'ο φλογισμένο κεφάλι του κι' έμεινε έτσι επί πολλή ώρα...

Είλεται, κουρασμένος, πιδ κοιρασμένος, άνοιξε ένα παράθυρο κι' άκούητηκε σ' αυτό... Τ'ό πάροχο ήταν κατωκότεινο... Στο βάθος φαινόταν οί ψηλοί τοίχοι που περιστοιχίζαν τ'ο παλάτι του σαν φυλακή...

Γέρο του άπλωνόταν ή σωστή και τ'ο μυστήριο, τ'ο πιδ τρομαχτικό μυστήριο...

Κι' αυτός ο ίδιος βρισκόταν στη μέση του μυστηρίου αυτού...

Τότε μια όπτασις παρουσιάστηκε μπροστά του... Ο Τσάρος τραβήχτηκε πίσω περίτρωμος...

Ήταν εκείνος... Ήταν ο Ρασπούτιν...

Και ή όπτασις μίλησε και τ'ο ειπε:

— Τι έκανες;... Γιατί μ' έδωξες;... Δεν ξέρεις ότι δεν μπορείς να ζήσης χωρίς εμένα;... Δεν ξέρεις ότι ο πιδ φοιχτός θάνατος σέ περιμένει;...

Και άφου ειπε τα λόγια αυτά, εξαφανίστηκε...

Τ'ο πρωί, όταν ο Ζαχάρ μπηκε στο δωμάτιο, βρήκε τον Τσάρο έαπλωμένο στο πάροχο, άναίσθητο...

II

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΠΟΥ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΑΙ...

— Πρίσκα, άγάτη μου... Καλημέρα...

— Πέτρο Θεοδόροβιτς, σας παρακαλώ, σοβαρευθήτε λίγο... Τέτοια ώρα δεν léνε καλημέρα, αλλά καλησπέρα... Άργήσατε πολύ, κύριε... Και στοιχηματίζω ότι θα ειστε πάλι άμελέτητος...

Και, λέγοντας τα λόγια αυτά, ή Πρίσκα τραβήξε άπαλά τ'ο χέρι της, που ο Πέτρος τ'ο ειχε φέρε με πάθος στα χείλη του. Ο νέος αναστέναξε και, άφου κτύπηξε έκστατικά την άγατημένη του, της ειπε:

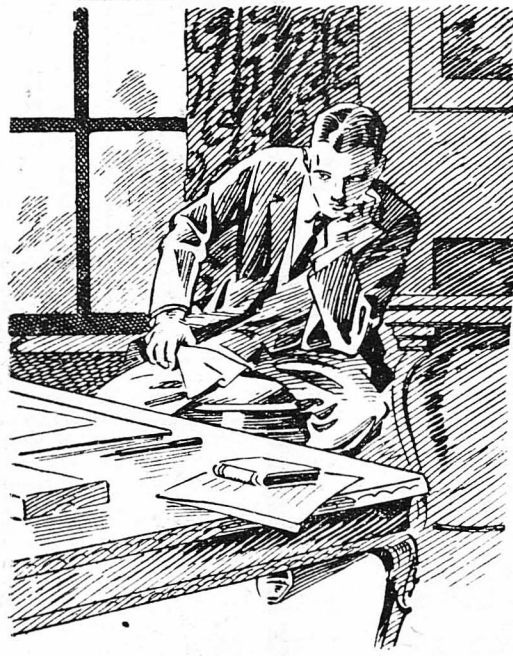
— Όταν σέ βλέπω, Πρίσκα, και μεσάινχτα να εινε ακόμα, μού φαίνεται πιδ αντίκριζω μια ύπεροχη άνήη. Γι' αυτό σού ειπα τώρα εκαλημέρα...

— Ποιητή!... Ποιητή!... υψώρισε ή Πρίσκα. Μά δεν πρόκειται τώρα να μιλήσουμε για ποιήσι, αλλά να σας κάνω τ'ο μάθημά σας...

Μά ξεφαινα, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, ή νέα αναλύθηκε σέ δάκρυα.

— Κλαίς, Πρίσκα; φώναξε ο Πέτρος. Μά γιατί κλαίς, άγάτη μου;...

— Κλαίω γιατί δεν ειστε καθόλου σοβαρός... Μού ύποσχεθήκατε

Πάνω στην άπειλυσία του, της έγραφε άλλεπάλληλες έπιστολές...

ειπα τώρα εκαλημέρα...

— Ποιητή!... Ποιητή!... υψώρισε ή Πρίσκα. Μά δεν πρόκειται τώρα να μιλήσουμε για ποιήσι, αλλά να σας κάνω τ'ο μάθημά σας...

Μά ξεφαινα, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, ή νέα αναλύθηκε σέ δάκρυα.

— Κλαίς, Πρίσκα; φώναξε ο Πέτρος. Μά γιατί κλαίς, άγάτη μου;...

— Κλαίω γιατί δεν ειστε καθόλου σοβαρός... Μού ύποσχεθήκατε

νά μείνετε φρόνιμος μαθητής... Καί σεις γελάτε και παίζετε...
 — Παιζώ! φώναξε ο Πέτρος. Παιζώ!... "Ωστε λές παιγνίδι τόν ξρωτά μας;
 — Δέν σάς ελτα ποτέ δι σάς αγατώ, Πέτρο Θεοδώροβιτς...
 — "Ε, λοιπόν, τής απάντησε ο νέος, κι' εγώ σάς απαγορεύω να μου πείτε δι δέν μ' αγαπάτε...
 "Η Πρίσκα σηκώθηκε απότομα απ' τή θέσι της, κατάχλωμη. Φανόταν πως συγκρατιόταν με δυσκολία, και με φωνή σοβαρή, ή οποία έτρεμε, ειπε:
 — Πρέπει να χωριστούμε, Πέτρο!... Αυτό εινε τὸ μόνο πού μπορώ να σάς πώ... Καί συγχωρήσατέ με, φίλε μου, γιατί εγώ φταιω για όλα... Τιμωρήθηκα όμως σκληρά...
 — Μα δέν σάς καταλαβαίνω, δέν σάς καταλαβαίνω, τραύλισε ο Πέτρος.

"Η Πρίσκα θέλησε να τὸυ απαντήσει, μα ή φωνή της έσβυσε στα χείλη της κι' έγραψε προς τὰ πίσω, έτοιμη να λιποθυμήσει... "Αλλά ο Πέτρος πρόλαβε και τή συγκράτησε μέσα στα χέρια του... Πρώτη φορά τή κρατούσε έτσι στην αγκαλιά του μισολιποθυμισμένη... "Εσκυψε πάνω απ' τὸ άξιολάτρευτο πρόσωπό της και τή κούταξε με θαυμασμό... Μα έδειχνι, ανακτώντας έξωφανα τῆς δυνάμεις της, τὸν έσπορωξε έλαφρά και τὸυ ειπε:
 — Φύγετε!... Φύγετε, σάς παρακαλώ... Πρέπει να φύγετε... Θά σάς γράψω..."

"Ήσαν τώρα και ο δύο κατάχλωμοι και κωταζόντουσαν θλιβερά..."

"Ήσαν κι' ο δύο τους ώραιοι. Έκεινη ήταν μελαχροινή κι' είχε ανοιχτογάλαζα μάτια, πού ανάδιναν μ' άπέραντη γλυκότητα... Η δροσιά της, ή γοητεία της, ή χάρι της δέν συγκρινόταν με τίποτε... Είχε γεννηθεί στη Γαλλία, μα ή μητέρα της ήταν μια περίφημη 'Ιταλίδα καλλιτέχνης κι' ο πατέρας της ένας πάμπλουτος βιομήχανος τὸυ Βορρά, ο οποίος είχε χάσει όλη του τήν περιουσία, κάνοντας μια επζχειρησι, με τήν οποία έλιπε να διπλασιάσει τήν περιουσία του... "Η Πρίσκα, ή οποία ήταν όρφανή τώρα, αντίκρισε τή φτώχεια με θαρρος και, καθώς ήξερε τέσσερες γλώσσες, πήγε στη Ρωσία για να δινη μαθήματα. Φτάνοντας εκεί, βρήκε μια πρότυπη τάξεως θεσι στο σπίτι ενός ανωτάτου 'Ιταλήλιου τὸυ ύπουργείου τὸν Έξωτερικόν, τὸν κόμητος Νερατόφ, ο οποίος είχε δύο κορίτσια. Μα ο κόμης από τήν αρχή, άρχισε να έφοτοισοτή μαζί της κι' ή Πρίσκα, μόλις τὸ άντελήφθη αυτό, έφυγε απ' τὸ σπίτι του, γιατί ήταν περιφανε κι' έναρτη.

Με τῆς οικονομίεσ της έγκαταστάθηκε τότε στο μικρό διαμέρισμα τής Δωδύργος Αικατερίνης, όπου έμενε και τώρα. Εκεί της παρουσιάστηκε ένα βράδυ ο Πέτρος Θεοδώροβιτς, ζητώντας να τὸυ κἀνη μαθήματα γαλλικής. "Η Πρίσκα, μόλις τὸν ειπε, άναγκώσισε στο πρόσωπό του ένα νέο, ο οποίος τήν είχε παρακολουθήσει προ ήμερών στον περιτότ της, και γι' αυτό αρνήθηκε κατηγορηματικά να τὸυ δινη μαθήματα.

"Ο Πέτρος έφργνε μανιασμένος, μα όχι κι' άπελπισμένος, γιατί επανέλαβε τῆς άποπειρές του και στην άπελπισία του τῆς έγραψε γαλλικά επανειλημμένες επιστολές, γεμάτες λάθη, προσθέτοντας δι, άμια γράφει κανεις τα γαλλικά έτσι, έχει άπαραίτητη άναγκη δασκάλας... Αυτές ή επιστολές διασκέδαζαν τήν Πρίσκα, μα δέν τήν έκαναν να ύποχωρηση..."

Μα τότε έξερραγή ο πόλεμος κι' ένας χρόνος πέρασε, χωρίς ή Πρίσκα να ιδη τὸν Πέτρο, ούτε και ν' άκούσει να γίνεται λόγος γι' αυτόν... Μα έξαφνα τῆς έγραψε και πάλι... Τῆς έλεγε πως ξαναγύριζε από τὸ μέτωπο, έλεινός σωματικώς και ψυχικώς... "Ο τόνος τὸν επιστολῶν του ήταν τώρα άλλαγμένος. Κάθε γραμμή τους έξέφραζε μια ειλκρινή έπιθυμία τῆς ή Πρίσκα, διαβάζοντάς τα, αναλυόταν σε δάκρυα... Τῆς έγραφε δι δέν είχε κανένα στον κόσμο να τὸν αγαπάη, δι ο πατέρας του είχε πεθάνει, δι ή μητέρα του τὸν μισούσε κι' δι μονάχα αυτή θα μπορούσε να τὸν παρηγορηση...
 "Αν κι' ή άπελπισία του τή συγκινούσε, ή Πρίσκα δίτασε πολύ να ύποκινή στις παρακλήσεις του... "Η γοητεία πὸυ έξασκούσε ο Πέτρος σ' αυτήν, τήν εφόβιζε, και στο τέλος δέν τὸυ απάντησε καθόλου.

Μα ένα βράδυ βρήκε ξαφνικά τὸν Πέτρο έγκαταστημένο στο δωμάτιο τῆς εγγασίας της... Είχε μπει μέσα σχεδόν διά τῆς βίας, μολοντί ή άφοσιωμένη της ύπηρέτρια Νάστια έκανε ό,τι μπορούσε για να τὸν διώξη...
 "Η Πρίσκα θύμωσε, μα ο Πέτρος τῆς ειπε δι θα ξαναφύεγε προσεχώς για τὸ μέτωπο, όπου θα σκοτωνόταν ασφαλώς, και τήν παρακάλεσε να τὸυ κἀνη τρία μαθήματα τῆ βδομάδα...

"Εκεινη τότε τὸν λυπήθηκε και τὸν δέχτηκε για μαθητή της.

Μα από τὸ

πρῶτο μάθημα κίολας, φοβήθηκε να μείνη μόνη μαζί του, άκούγοντας τή γλυκειά φωνή του πού τήν εσαγίνευε, κι' άποράσισε να τὸυ δινι τα μαθήματα έξω... Μα αυτό ήταν άκόμια χειρότερο. Οι περιπατοί τους αυτοί ήσαν γοητευτικοί και, κάθε τόσο, οι δύο νέοι διέκοπαν τὸ μάθημά τους κι' έμεναν σιωπηλοί... Αυτό όμως ήταν επικίνδυνο... "Επειτα, ο Πέτρος έκανε συχνά τρέλλες... Μια μέρα, καθώς περπατούσαν στην όχθη τὸυ ποταμού, βλέποντας ένα ώραιο λουλουδι στην αντίκρινή όχθη, χωρίς να διστάσει καθόλου βούτηξε με τα ρούχα του μέσα στο νερό, πέρασε τὸ ποτάμι, έκοψε τὸ άθος και ξαναγυρίζοντας τῆς τὸ προσέφερε... "Επειτα μπηκε σ' ένα άμάξι, στάζοντας απ' τὰ νερά, κι' έξαφανίστηκε..."

Αυτά φτάνουν για να καταλάβη ο άναγνώστης σε ποιο σημείο βρισκότουσαν οι σχέσεις τὸυ Πέτρου και τῆς Πρίσκας.

— Με διώχνετε; ψιθύρισε τώρα ο Πέτρος.
 — Δέν σάς διώχνω, φίλε μου!... ειπε ή Πρίσκα, κωτάζοντας τὸν Πέτρο καταμάτια... Μα πρέπει τώρα... ναί, πρέπει... να φύγετε και να μου ύποσχεθίτε δι δέν θα ξαναφίητε πειά, δι δέν θα έπιχειρήσετε να με ξαναϊδίητε, δι δέν θα μου ξαναγράφετε...
 — Γιατί;... Μα γιατί;... Μα γιατί;... Τι συμβαίνει; φώναξε ο Πέτρος, χτυπώντας τή γροθά του με μια τραπεζι...
 "Η Πρίσκα φάνηκε σαν να διστάξη μια στιγμή κι' έπειτα ειπε άποφασιστικά:

— Πρέπει να τελειώσουν για πάντα τα έπι κίνδυνα αυτά παιγνίδια μου... Έξ άλλου, δέν μου είπατε και σεις δι πρόκειται να φύγετε για τὸ μέτωπο;...
 — "Οχι!... Δέν θα φύγω, Πρίσκα...
 — Μα... μα θα παντρευτήτε! τραύλισε ή Πρίσκα.

— "Εγώ;... Ποτέ!... φώναξε ο νέος. Ποιός σάς τὸ ειπε αυτό; Θέλω να τὸ μάθω. Και λέγοντας τα λόγια αυτά, άρχισε να σφιγοφυριχέ σαν τίγρις μέσα στο δωμάτιο.

"Έξαφνα τότε ή Πρίσκα, χωρίς να πῆ λέξι, τὸυ έθωσε ένα χαρτί. "Εκείνος τὸ διάβασε κι' έγινε κατάχλωμος. "Ιδού τι έγραφε:
 "Δεσποινίς, πρέπει να πάψετε να δίνετε μαθήματα στον Πέτρο Θεοδώροβιτς και να μη τὸν ξαναϊδίητε πειά. Δάβετε ύπ' οψι σας τήν πολύτιμη συμβουλή. "Ο Πέτρος πρόκειται να παντρευτή. Και μετά τῆ συμβουλή, άκούστε τώρα μια διαταγή, ή οποία θα σας σώση από πολλές στενοχώριες: "Εγκαταλείψατε άμέσως τήν Πετρούπολη".

— Θεά με Κύριε!... "Αγιοι Αρχάγγελοι! φώναξε ο Πέτρος. Θα μου πῆς άμέσως, Πρίσκα, ποιός σου έφερε αυτό τὸ γράμμα...
 Μα έξαφνα στάθηκε κατάπληκτος, βλέποντας τὸν τρόπο πὸυ ζωγραφίζόταν στο πρόσωπο τῆς φίλης του. "Ακολούθησε τὸ βλέμμα της και ειπε έξω απ' τὸ παράθυρο, πὸυ έβλεπε στο δρόμο, τὸ άποκρουστικό πρόσωπο ενός ανθρώπου πὸυ φορούσε επανωφορι με γούνα.

— Αιτός!... ψιθύρισε ή Πρίσκα!...
 Θεέ μου, με φόβισε τόσο...
 — "Ω! έκανε ο Πέτρος. Είνε άνθρωπος τῆς "Οζόνας!... Είμαι βέβαιος!... Προσποίησον δι μιλάς μαζί μου... Μα άλλα λοιπόν!... Σιγά-σιγά ο Πέτρος γλύστρησε στο διάδρομο και βγήκε έξω... Μόλις βρέθηκε έξω, άρχισε να τρέχη σαν τρελλός για να προλάβη τὸν άγνωστο... Μα τήν ίδια στιγμή, ένας άξιωματικός κατέβηκε από ένα άμάξι, πὸυ έτρεχε δαιμονισμένα, και τὸυ έφραζε τὸν δρόμο...
 — "Αφσέ με λοιπόν να περάσω, διαβολο-Σέργιε 'Ιβάνοβιτ! φώναξε ο Πέτρος στον άξιωματικό.

Μα εκείνος τὸν κρατούσε κι' έτσι ο άγνωστος έποφειλήθηκε τῆς ευκαρίας κι' έξαφανίστηκε σ' ένα στενό.
 — "Υ ψ η λ ο τ α τ ε! ειπε τότε ο άξιωματικός με σιγαπή φωνή στον Πέτρο. Συγχωρήσατέ με... Διαταγή τὸυ Αύτοκράτορος. "Η Αύτὸ Μεγαλειότης έφτασε χθές από τὸ Γενικό Στρατηγείο και σάς ζητάει στο Τσάροκο-Σέλο...
 — Ποιός σου διεβίβασε αυτή τῆ διαταγή; ρώτησε ο Πέτρος.
 — "Ενας ύπηρέτης τῆς Μεγάλης Δουκίσσης, "Υφιλότατε!
 — Τῆς μητέρας μου!... "Ω! τῆς μητέρας μου!... μούγκρισε ο πόκος ο Πέτρος.

Και πηδώντας μέσ' στο πολυτελές άμάξι τὸυ άξιωματικού, διέταξε τὸν άμαξά ν' ανατιβήη όλη τή ταχύτητα του.

Μόλις έφτασε στο "Ανάκτορο "Αλεξάνδρας, ο μέγας δούξ 'Ιβάν "Αντρέγεβιτς έμπηκε στα διαμερίσματα τῆς μητέρας του μεγάλης δουκίσσης Ναντίτσας Μιχαηλόβνας, γιατί, όπος θα έννοήσατε, ο φοιτητής Πέτρος Θεοδώροβιτς και ο μέγας δούξ 'Ιβάν ήσαν ένα και τὸ αυτό πρόσωπο.

(Ακολουθεί)

— Θα μου πῆς άμέσως, Πρίσκα, ποιός σου έφερε τὸ γράμμα αυτό...

